

POSTANOWIENIE

16 maja 2023 r.

Sąd Najwyższy w Izbie Cywilnej w składzie:

SSN Mariusz Załucki

na posiedzeniu niejawnym 16 maja 2023 r. w Warszawie,
w sprawie z wniosku R. T.

z udziałem M. F., A. F., A. T., M. K., I. P., A. K., S. F., K. F., E. K., J. K., W. R., M.
T., Ł. T., A. C., M. R., K. M., H. H., A. B., E. D., T. K. i A. T.1

o zasiedzenie,

na skutek skargi kasacyjnej R. T.

od postanowienia Sądu Okręgowego w Gliwicach

z 30 czerwca 2021 r., III Ca 1366/19,

- 1. odmawia przyjęcia skargi kasacyjnej do rozpoznania;**
- 2. ustala, że każdy uczestnik ponosi koszty postępowania związane ze swym udziałem w sprawie;**
- 3. przyznaje i poleca wypłacić na rzecz kuratora - adw. A. M. - przez Skarb Państwa – Sąd Okręgowy w Gliwicach kwotę 1085 (tysiąc osiemdziesiąt pięć) złotych tytułem wynagrodzenia za reprezentację uczestnika W. R. w postępowaniu kasacyjnym.**

UZASADNIENIE

Wnioskodawca R. T. złożył skargę kasacyjną od postanowienia Sądu Okręgowego w Gliwicach z 30 czerwca 2021 r., oddalającego wniosek o zasiedzenie.

Skarżący sformułował następujące zagadnienie prawne: *czy posiadacz zależny części nieruchomości może objąć w posiadanie samoistne inną część tej samej nieruchomości, czy też jego posiadanie w stosunku do tej nieruchomości*

zawsze będzie miało charakter zależny. Wskazał również na oczywistą zasadność skargi, którą umotywowował naruszeniem art. 336 i 339 k.c. poprzez dokonanie błędnego – w ocenie skarżącego – ustalenia, że z posiadania zależnego jednego z lokali położonych na nieruchomości wynika również zależny charakter posiadania pozostałej części nieruchomości przez poprzednika prawnego wnioskodawcy.

Sąd Najwyższy zważył, co następuje:

Sąd Najwyższy wielokrotnie wskazywał już, że powołanie się na występowanie w sprawie istotnego zagadnienia prawnego (art. 398⁹ § 1 pkt 1 k.p.c.) powinno spełniać wymagania stawiane zagadnieniu prawnemu przedstawianemu Sądowi Najwyższemu przez sąd drugiej instancji w razie powstania poważnych wątpliwości (art. 390 § 1 k.p.c. – zob. m.in. postanowienia SN z 23 stycznia 2014 r., I UK 361/13, z 14 września 2012 r., I UK 218/12), których nie można rozwiązać za pomocą powszechnie przyjętych reguł wykładni prawa (zob. np. postanowienia SN z 8 maja 2015 r., III CZP 16/15, z 24 października 2012 r., I PK 129/12). Wspomniane wątpliwości muszą znajdować się w związku przyczynowym z rozstrzygnięciem sprawy (zob. postanowienie Sądu Najwyższego z 5 listopada 2014 r., III CZP 79/14), który powinien wynikać z uzasadnienia wniosku o przyjęcie skargi do rozpoznania (zob. postanowienie Sądu Najwyższego z 22 listopada 2013 r., III CZP 71/13). Istotne zagadnienie prawne należy zatem postawić w sposób ogólny i abstrakcyjny tak, by mogło być rozpatrywane w oderwaniu od konkretnego stanu faktycznego, a wątpliwości z nim związane muszą mieć charakter wyłącznie prawny, czyli nie mogą obejmować elementów stanu faktycznego sprawy (zob. m.in. postanowienia SN z 16 maja 2012 r., III CZP 14/12, z 9 kwietnia 2015 r., V CSK 547/14, z 2 grudnia 2014 r., II CSK 376/14).

Natomiast przesłanka oczywistej zasadności skargi kasacyjnej (art. 398⁹ § 1 pkt 4 k.p.c.) spełniona jest wówczas, gdy zachodzi niewątpliwa, widoczna na pierwszy rzut oka, tj. bez konieczności głębszej analizy, sprzeczność orzeczenia z przepisami prawa nie podlegającymi różnej wykładni. Przy czym, o ile dla uwzględnienia skargi kasacyjnej wystarczy, że jej podstawa jest usprawiedliwiona, to dla jej przyjęcia do rozpoznania konieczne jest wykazanie kwalifikowanej postaci naruszenia przepisów prawa materialnego lub procesowego polegającej na jego

oczywistości, widocznej *prima facie*, przy wykorzystaniu podstawowej wiedzy prawniczej. Skarżący powinien uzasadnić tę oczywistość, wskazując jedynie na argumenty mieszczące się w zakresie kognicji Sądu Najwyższego. Nie może więc powoływać się na wadliwość ustaleń faktycznych, ani opierać na innych faktach niż stanowiące podstawę rozstrzygnięcia. (zob. np. postanowienia SN z 11 stycznia 2022 r., II USK 384/21; z 22 grudnia 2021 r., II CSK 390/21; z 31 maja 2021 r., III CSK 152/20; z 13 maja 2021, III USK 103/21 oraz z 9 marca 2021 r., IV CSK 412/20).

Skarżący nie uzasadnił w wymagany sposób żadnej z przedstawionych przyczyn przyjęcia skargi do rozpoznania. Po pierwsze przedstawione zagadnienie nie znajduje odzwierciedlenia w stanie faktycznym ustalonym w sprawie. Rozstrzygnięcie niekorzystne dla skarżącego zapadło bowiem w obliczu ustalenia licznych faktów (np. dalszego uiszczania opłat na rzecz spadkobierców zmarłego właściciela nieruchomości), które wskazywały jednoznacznie na zależny charakter posiadania pozostałej części gruntu. Dlatego analiza tej kwestii prawnej przez Sąd Najwyższy nie wpłynęłaby w żaden sposób na rozstrzygnięcie sprawy, co jest wymaganiem koniecznym stawianym zagadnieniu prawnemu. Po drugie kognicja Sądu Najwyższego różni się od kognicji sądów powszechnych tym, że na mocy art. 398³ § 3 k.p.c. zarzutem skargi kasacyjnej nie mogą być okoliczności dotyczące ustaleń faktycznych oraz oceny dowodów. Okoliczności przywołane przez skarżącego na uzasadnienie wniosku o przyjęcie skargi do rozpoznania należą natomiast do tego rodzaju zagadnień. Przede wszystkim skarżący twierdzi, że po śmierci Józefa Kiersznioka jego poprzednik prawny nie uiszczał już czynszu, zaś zgodnie z ustaleniami poczynionymi w sprawie czynsz jeszcze długo był płacony na ręce rodziny zmarłego. Oprócz tego skarżący podnosi, że jego poprzednik prawny objął w posiadanie również część rolną nieruchomości, według ustaleń faktycznych jednak tylko jeden raz posadził tam ziemniaki, a co do zasady z gruntu korzystała inna osoba. Wywód nie uwzględnił również tego, że samoistność posiadania przed 1995 r. nie została wykazana w toku postępowania przed Sądem odwoławczym.

Zważywszy powyższe Sąd Najwyższy na podstawie art. 398⁹ § 1 i 2 w zw. z art. 13 § 2 k.p.c. odmówił przyjęcia skargi kasacyjnej do rozpoznania, o kosztach postępowania kasacyjnego rozstrzygnął zaś na podstawie art. 520 § 1 k.p.c.

O wynagrodzeniu kuratora osoby nieznanej z miejsca pobytu Sąd Najwyższy orzekł na podstawie § 1 rozporządzenia Ministra Sprawiedliwości z 9 marca 2018 r. w sprawie określenia wysokości wynagrodzenia i zwrotu wydatków poniesionych przez kuratorów ustanowionych dla strony w sprawie cywilnej w zw. z § 10 ust. 4 pkt 2 oraz § 5 pkt 1 w zw. z § 2 pkt 6 rozporządzenia Ministra Sprawiedliwości z 22 października 2015 r. w sprawie opłat za czynności adwokackie.